

begejstring forstået på den måde, at vi ikke vil ændre noget som helst, hvis vi måtte gå hen og blive klogere på enkelte områder, men overordnet mener vi, at forslaget trækker i den rigtige retning, og vi mener, at processen bag forslaget har været ganske forbilledlig.

Den internationale konkurrence også på forsknings- og uddannelsesområdet har jo aldrig været stærkere, end den er i dag, og den bliver kun endnu voldsommere.

De nye udfordringer, der således allerede i dag stilles til de danske universiteter, er meget store og komplekse, og de forandrer sig hele tiden og det tilmed i en meget stor hastighed.

Danmark har brug for en styrket udveksling af viden mellem universiteter og samfundet som helhed. Regeringen og forligspartierne vil med forslaget bygge bro mellem universiteter og hele det omgivende samfund. En bro, der skal bruges til udveksling af ideer, viden og inspiration. Universiteternes muligheder for at udvikle deres forandringsevne og handlekraft skal styrkes, og det er et væsentligt formål med reformen.

Udviklingen frem mod reformen startede jo i virkeligheden tilbage i 1992. Det er altså ikke bare den nye regerings fortjeneste, selv om jeg da gerne vil være med til at tage min gode part af æren for det også på den borgerlige regerings vegne, men sandheden er jo, at processen blev sat i gang for en del år siden med den daværende universitetslov, som gav mulighed for, at man kunne eksperimentere netop med forskellige ledelsesformer. Det skete i den daværende lovs § 12. En række af disse eksperimenter afprøvede jo altså netop nye ledelsesformer, som kunne understøtte en tættere kontakt med aftagerne, dvs. med det omgivende samfund.

Kl. 12.00

Dengang var disse eksperimenter udtryk for undtagelser, men i 2000 blev Forskningskommissionen nedsat, og flere centrale dele i det foreliggende lovforslag til en ny universitetsreform bygger i virkeligheden på de anbefalinger, der kom frem i kommissionens betænkning fra 2001.

I 2000 og 2001 etablerede de forrige socialdemokratiske ledede regeringer to selvejende universiteter med egen bestyrelse med et flertal af udefrakommende medlemmer; jeg tænker naturligvis her på Danmarks Pædagogiske Universitet og Danmarks Tekniske Universitet. Det er altså ikke nye revolutioner, vi introducerer her, tværtimod kan man sige, at universitetsreformen følger op på en udvikling, der har været

undervejs i mange år og altså også under tidligere socialdemokratiske regeringer.

Jeg skal ikke lægge skjul på, at for os i Det Konservative Folkeparti har det været et helt centralt punkt at få en ny ledelsesmodel. Det vil jeg gerne sige klart og tydeligt, for sådan har det været, både før vi gik til forhandlingsbordet første gang, under forhandlingerne og også nu i dag, hvor det er en del af resultatet. Vi har ønsket, og vi har fået gennemført et ansættelsesprincip i ledelsesstrukturen, lige fra rektorniveau til institutlederniveau, og det har vi lagt stor vægt på.

Hvorfor har vi nu lagt vægt på det? Jo, det har vi, fordi det giver et klart billede af kompetencer og ansvarsplacering. Vi har fra konservativ side lagt vægt på, at ansættelsesprincippet blev gennemført netop fra rektorniveau til institutlederniveau, men vi har samtidig lagt vægt på, at det skete på en sådan måde, at vi viser respekt for det nuværende ledelsessystem. Derfor er vi meget tilfredse med, at regelsættet skal indføres i respekt for, at der er en række rektorer, som er relativt nyvalgte, og at de skal have mulighed for at udøve deres funktion i respekt for det valg, der rent faktisk har ført til, at de er rektorer på nuværende tidspunkt. Den indfasning er vi tilfredse med.

Derfor er det også noget vrøvl, når det i debatten har været hævdet, at reformen bygger på mistillid til universiteterne. Det er simpelt hen ikke sandt, tværtimod kan jeg pege på en række områder, hvor reformen netop bygger på tillid til universiteterne. Det er også det, der skal bære det fremtidige samarbejde, og selv om vi i denne fase måske kan diskutere nogle ting, må det være tillid til hinanden, der må være det bærende.

For os er det et udtryk for tillid, at vi viser, at vi vil indfase en ny ledelsesmodel over en rimelig lang periode. Det er det ene. Det andet punkt, hvor vi klart viser, at det her er båret af tillid, men dog også af et ønske om forandring, er, når det drejer sig om bestyrelserne. Her lægger vi jo op til, at det er universiteterne selv, der skal udpege de eksterne medlemmer af bestyrelserne, og som om det ikke var nok, lægger vi op til, at det er universiteterne selv, der skal formulere de procedurer, som skal ligge til grund for de efterfølgende bestyrelses udpegning.

Et nok så centralt punkt i hele komplekset er introduktion af selveje, og også det punkt bygger på tillid til institutionerne. Vi ønsker via